

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa H. Z.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Zdrowia oraz Wojewodzie Ł.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 16 listopada 2006 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej Skarbu Państwa - Wojewody Ł.

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 grudnia 2005 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2005 r. Sąd Okręgowy w Ł. zasądził na rzecz H. Z. od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Wojewodę Ł. kwotę 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za wyrządzoną powódce krzywdę - zakażenie wirusem zapalenia wątroby typu C, kwotę 20.000 zł tytułem odszkodowania obejmującego zwrot kosztów leczenia do dnia 30 listopada 2002 r. - obie kwoty z ustawowymi odsetkami od dnia 13 stycznia 2003 r., oraz kwotę po 170 zł miesięcznie poczynawszy od dnia 1 grudnia 2002 r. tytułem renty na zwiększone potrzeby, oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu. Sąd Okręgowy przyjął art. 417 k.c. jako podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa - Wojewody Ł. stwierdzając, że zostały spełnione wszystkie przesłanki przewidziane w tym przepisie. Sąd Okręgowy uznał, że nieuzasadniony jest zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Powódka dowiedziała się o swojej chorobie w 1994 r., a o istocie choroby i jej konsekwencjach - dopiero jesienią 1997 r. Pozew złożony został w dniu 28 listopada 2002 r., a więc przed upływem 10-letniego terminu przedawnienia wskazanego w art. 442 § 1 zd. 2 k.c. Sąd Okręgowy podkreślił ponadto, że powódka nie знаła źródła zakażenia ani sprawcy szkody, którego ustalono, i to tylko z dużą dozą prawdopodobieństwa, dopiero w toku procesu.

Skarb Państwa – Wojewoda Ł. wniósł apelację od wyroku Sądu Okręgowego.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2005 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację i zasądził od Skarbu Państwa – Wojewody Ł. na rzecz powódki kwotę 3.294 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. W uzasadnieniu podkreślił w szczególności, że należało uznać za nieuzasadniony zarzut przedawnienia podnoszony przez pozwanego. Powódka była leczona w podległym Wojewodzie Szpitalu [...] w 1984 r., czyli wcześniej niż przed dziesięciu laty, zatem gramatyczna wykładnia przepisu art. 442 § 1 k.c. wskazywałaby na przedawnienie jej roszczenia. Nie można jednak pominąć tego, że dopóki szkoda nie powstanie, dopóty roszczenie o jej naprawienie

w ogóle nie istnieje, a w związku z tym nie sposób mówić o jego wymagalności i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia. Tymczasem art. 120 § 1 k.c. wyraża zasadę, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wynika stąd, że art. 442 § 1 zd. drugie k.c. w dosłownym jego brzmieniu ma zastosowanie jedynie w sytuacjach typowych, w których chwila zdarzenia zbiega się z dniem powstania szkody i wymagalności roszczenia. Jeżeli zaś szkoda powstaje później niż zdarzenie, które ją wywołało, przepis ten należy stosować przyjmując jako początek dziesięcioletniego terminu przedawnienia dzień powstania szkody (wyrok SN z dnia 23 lutego 2005 r., III CK 295/04, niepubl.).

Pozwany Skarb Państwa – Wojewoda Ł. w skardze kasacyjnej z dnia 23 marca 2006 r. zarzucił naruszenie art. 442 § 1 k.c. przez dokonanie niewłaściwej interpretacji tego przepisu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została wniesiona dnia 23 marca 2006 r. przez radcę prawnego działającego w imieniu pozwanego Skarbu Państwa – Wojewodę Ł. Dnia 15 marca 2006 r. weszła w życie ustawa z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. Nr 169, poz. 1417 ze zm.). Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, do zadań Prokuraturii Generalnej należy m. in. wyłączne zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przed Sądem Najwyższym, z wyjątkiem spraw rozpoznawanych w postępowaniu wieczystoksięgowym, w postępowaniu upadłościowym lub naprawczym oraz w postępowaniu egzekucyjnym, a także spraw w przedmiocie wpisu do właściwego rejestru (art. 4 ust. 4). Niniejsza sprawa nie należy do żadnej z wymienionych kategorii spraw. W tej sytuacji, zgodnie z art. 87¹ § 3 w związku z § 1 k.p.c., zastępstwo Skarbu Państwa w postępowaniu przed Sądem Najwyższym jest wykonywane przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, zatem skarga kasacyjna, wniesiona przez radcę prawnego niebędącego radcą Prokuraturii Generalnej, jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z § 2 k.p.c. postanowił jak w sentencji.